Mana Madliena

Madlienas pagasta informatīvais izdevums

Nr. 302 **2017. gada novembris** **Bezmaksas**

To straujo gadu vēju –
Kā mums to pieturēt,
Lai paspētu mēs ceriņlaikā
Laimes saskaitīt.
Lai paspētu mēs vasarā
Jāņu zāles salasīt,
Lai miķeļziedu laikā
Mēs spētu pasmaidīt
Un ziemas balto rītu
Ar prieku sagaidīt,
To straujo gadu vēju –
Kā mums to pieturēt…
(Ā. Āre)

Apsveicam novembra jubilārus

Vija Laurinoviča	*80*
Lidija Kāpostiņa	*65*
Zigrīda Andriksone	*55*
Sandra Čunčule	*55*
Ligita Klimoviča	*55*
Francis Zikovičs	*55*
Aigars Kameņkovs	*50*
Inese Melne	*50*

Nomazgāt visus netīrumus un uzvilkt tīras drēbes. Būt kā ūdenim tīram. Kā zilām debesīm bez neviena mākoņīša. Neturēt aizvainojumu, pāri darījumu. Katru dienu dzīvot kā tīru un jaunu, ar svaigu iesākumu.

Paskaties, kā strauti un upes visu laiku ir kustībā, tie neaizkavējas, neapstājas, tie plūst prom un nekad neatgriežas iepriekšējā vietā. Tie ir brīvi, un, lai kādus šķēršļus liktu, kustība nav apturama. Cilvēka dzīve ir plūstoša, tikai kāpēc sakrājas netīrumi, kāpēc tie tiek ņemti līdzi? Netīras drēbes par tīrām var padarīt, tās nomazgājot. Ko darīt ar dvēseles netīrumiem? Kā tos nomazgāt? Ar ūdeni nesanāks.

Pasauli padarīt baltāku, tīrāku. Vai tomēr vispirms sevi, pēc tam pasauli? Jo pasaule jau vien spogulis esot. Ja cilvēkam ir netīra seja un priekšā tūkstošiem spoguļu, tad katrā no tiem viņš redzēs savas netīrās sejas atspulgu. Viņam nepatīk redzēt daudzās netīrās sejas, un tāpēc izmisīgi cenšas tās notīrīt, cītīgi pulējot spoguļa virsmas dienu un nakti, neatlaidīgi, līdz pienāk brīdis, kad beidzot pamana pats savu netīrumu uz sejas. Un nomazgā… Tad pēkšņi visos spoguļos parādās tīrās sejas atspulgi. Tik vienkārši un reizē sarežģīt – ieraudzīt savus netīrumus un nomazgāt, tā vietā, lai pulētu spoguļu virsmas.

Pasaule jau ir balta un tīra. Katra diena ir jauna un nebijusi, tātad iespēju pilna.

Nomazgāt visus netīrumus, uzvilkt tīras drēbes un svinēt dzīvi. Tā taču turpinās, nav vēl beigusies. Būt kā tekošam ūdenim, nekādus netīrumus neņemot līdzi, vien ļaujoties plūdumam dienu no dienas, mirkli pēc mirkļa.

Uzdāvināt tīro sev un pasaulei – kaut nedaudz, bet tomēr….

Mareks Liepa

Pa varavīksnes tiltu atkal skolas solā...

Atzīmējot Madlienas vidusskolas 45. dzimšanas dienu, pirms skolēnu rudens brīvdienām skolas kolektīvs aicināja uz tikšanos absolventus un darbiniekus, lai kopīgi pārstaigātu atmiņu takas, pārlapotu sen neredzētas fotogrāfijas un priecātos par atkalredzēšanos.

Par godu salidojumam skolotājas Zintas Saulītes vadībā tapa Madlienas vidusskolas speciālizdevums, kurā sava vieta atvēlēta skolas vēsturei un mūsdienām, priecē skolēnu jaukie dzejoļi, zīmējumi un sirsnīgie vēlējumi 45. dzimšanas dienā, vecāku un vecvecāku labie vārdi un absolventu atziņu pērles. Paldies Marekam Liepam par krāsaino dizaina salikumu!

Pa varavīksnes tiltu atkal skolas solā...

Salidojuma sarīkojums 21. oktobrī aizsākās ar piemiņas brīdi kapsētā, iespēju iepazīt skolu – klases, gaiteņus, pārskatīt gadagrāmatas un literāros žurnālus, kultūrvēsturiskus stendus, saistītus ar Madlienas un skolas vēsturi. Vakarā – svinīgais pasākums, kura scenārija autore skolotāja Silvija Tutāne interesantā un saistošā veidā aktīvā darbībā bija iesaistījusi daudzus skolas absolventus, kuri visiem atsauca atmiņā ainiņas no skolas laiku dzīves. Pasākumu vadītāji – skolotāja Zinta Saulīte un absolvents Jānis Atslēdziņš – klātesošos aizrautīgi vadīja pa skolas dzīves līkločiem, dodot iespēju pa varavīksnes tiltu atkal atgriezties skolas solā. To visu krāšņā prezentācijā ietērpa „Mana Filmu Studija" Antras Dičas-Milnes vadībā, par skaņu kvalitāti rūpējās Mareks Liepa, bet videofilmā iemūžināja Guna Brīvule.

Paldies skolas absolventēm Vinitai Mūrniecei, Pārslai Liepiņai un Daigai Kļaviņai par meistarīgo aktierspēli, atveidojot skolas dežuranti Spodrīti un divus nerātnus velniņus. Skaistos valša ritmos skatītājus priecēja absolventi Ralfs Bite un Elīna Ratmeistere. Skolotājas Ivetas Mežajevas vadībā bija tapuši dvēseliski jauki muzikālie priekšnesumi, ko izpildīja lieli un mazi skolēni, kā arī skolas darbinieki. Enerģiska un spraiga dzirkstīja 10. klases sagatavotā popiela. Sirsnīgs un emocionāls bija absolventu – skolotāju un tehnisko darbinieku – priekšnesums, kuru caurvija Tinces Mūrnieces dzejas rindas. Skanīgi izskanēja absolventu orķestris Anda Bičevska vadībā, bet ritmā līdzi kustēties aicināja absolventu izpildītā deja „Makarena" (konsultante Elita Kaužena). Pateicība drosmīgajiem skolas absolventiem – Ojāram Atslēdziņam, Andrim Cinātam, Inārai Jēkabsonei un Ainai Pidikai – par atmiņās pārlapotajiem skolas laika mirkļiem. Paldies 11. un 12. klases skolēniem, kuri bija atsaucīgi palīgi pasākuma organizēšanā, kā arī skolas darbinieku kolektīvam par nesavtību, degsmi un čaklumu, lai viss izdodos godam

Pateicība 61 skolas absolventam, kuri piekrita dalīties atmiņās par savu skolas laiku, un grāmatas autoru kolektīvam, kas tās iekļāva Madlienas vidusskolas vēstures grāmatā, tādējādi nostiprinot piederības sajūtu savai skolai un dzimtajam novadam. Bija patiess prieks un gandarījums tikties ar skolas bijušajiem darbiniekiem, skolotājiem, smelties no viņiem spēku, enerģiju, optimismu mūsu visu kopīgam darbam.

Madlienas vidusskolas direktors Edgars Viņķis

Grāmatai „Mana Madlienas vidusskola” 1. septembrī tika svinēti atvēršanas svētki, bet 21. oktobrī notika skolas absolventu salidojums, kad jauno grāmatu, kas vēl smaržo pēc tipogrāfijas, saņēma 61 absolvents – atmiņu rakstītājs. Avīzē turpinām publicēt vēl pēdējos stāstus par skolu, skolotājiem, jaukajiem brīžiem un labajiem vārdiem savai – Madlienas vidusskolai.

Šajā numurā divi stāsti, kuru autori – Iveta Vērpēja-Wichter, 26. izlaidums (2000), un Līga Paeglīte, 35. izlaidums (2009). Lai jauka lasīšana!

„Apstājas laiks, tu jūti, nav, kur palikt vairs, ir jāiet tālāk…“

Atmiņas par laiku Madlienas vidusskolā 17 gadus pēc skolas beigšanas nav izdzisušas. Ar patīkamām emocijām atceros pavadītos brīžus un cilvēkus, kas veidoja manu izaugsmi. Atminos nedarbus, īpaši skolas pasākumus, kuriem bija jāgatavojas, un tad, protams, 12. klasi, eksāmenu un izlaiduma laiku.

Madlienas vidusskolā sāku mācīties tikai 7. klasē, kad ar vecākiem un lielo brāli pārcēlāmies no Kurzemes uz Vidzemi. Pirmā diena skolā šķita īpaša un skaista. Pirms tam sešus gadus aizvadīju mazā lauku skoliņā, un šis kontrasts mani ļoti saviļņoja. Par laimi, mēs bijām vairāki jaunienācēji klasē, un līdz ar to visas acis nebija vērstas tikai uz mani. Kāda no klasesbiedrenēm piedāvāja vietu blakus, un es jau jutos uzņemta klases kolektīvā un jaunajā skolā. Ātri sadraudzējos ar klasesbiedriem un jutos labi. Mācīšanās nesagādāja grūtības. Tā kā mamma Rasma Vērpēja strādāja par mazo klašu audzinātāju, skolas ikdienu ātri pieņēmu kā rutīnu.

Viens no maniem mīļākajiem mācību priekšmetiem bija latviešu valoda, precīzāk, literatūra, jo ar lielu sajūsmu lasīju grāmatas un nekad nevarēju aiziet gulēt, pirms kārtējo darbu nebiju izlasījusi. Biju īsts grāmatu tārps, arī domrakstu rakstīšana sagādāja lielu prieku. Patika sacerēt dzejoļus, un šajā laikā tapa neskaitāmas rindas par mīlestību un dzīves redzējumu. 12. klases izlaidumā dziedātā dziesma bija mans jaunrades darbs, ko arī pati izpildīju. Latviešu valodas stundās sākumā gan bija nedaudz jāpacīnās ar gramatiku, jo, izrādījās, ka no Kurzemes biju „atvedusi” arī dialekta īpatnības, bet skolotāja Silvija Tutāne man palīdzēja veiksmīgi apgūt literāro valodu.

Otrs iemīļots mācību priekšmets bija vācu valoda. Iemesls tam bija kristīgo vācu jauniešu ikgadējā ciemošanās Madlienas draudzē, kur skolotāja Vija Funknere man piedāvāja piedalīties. Radās interese gan par vācu valodu, gan šīs tautas kultūru. Nu jau 15 gadus dzīvoju Vācijā un esmu šeit gan studējusi, gan izveidojusi savu dzīvi.

Kā īpaša skolotāja atmiņā palikusi Ilze Rengarte, kura kā zem cietas čaulas matemātikas stundās paslēpa ārkārtīgi izpalīdzīgu un sirdsmīļu būtni. To varēja just, ja kādam skolēnam bija vajadzīga palīdzība. Skolotāja vienmēr piedāvāja nākt papildus mācīties agrajās stundās un ar neizsīkstošu enerģiju skaidroja teorēmas un matemātikas likumus.

„Apstājas laiks, tu jūti, nav, kur palikt vairs, ir jāiet tālāk…“

Ārpus stundām dziedāju Dainas Čudares vadītajā ansamblī. Šeit atradu draugus arī no citām klasēm, un, piedaloties ansambļa koncertos gan skolā, gan ārpus tās, radās īpaša piederības sajūta Madlienas vidusskolai. Ar lielu lepnumu uzstājāmies skatēs, un daudzas dziesmas zinu vēl joprojām.

Ar smaidu uz lūpām atceros kādu notikumu pamatskolas laikā, kad kopā ar klases labinieci pierunājām pārējos nobastot ģeogrāfijas stundu, kurā pat bija plānots neliels kontroldarbs. Bez jebkādiem sirdsapziņas pārmetumiem visi kopā jauki pavadījām laiku un tad devāmies uz skolu. Mūsu bastošana, protams, bija manīta, un klases audzinātāja centās uzzināt, kurš to bija izdomājis. Neviens neko neteica, un tā tikām cauri ar „vieglu brāzienu”. Šis noslēpums mūs ļoti saliedēja.

12. klase bija īpašs laiks. Dažreiz bija situācijas, kad varēja sajust a klases un b klases piederību, bet lielākoties mēs bijām stabila grupa. Atminos, ka klasesbiedri mani kopīgi sveica 18. jubilejā, kura apritēja tieši 12. klases laikā. Tas bija tik ģimeniski un jauki, un jau toreiz to īpaši novērtēju. Žetonu vakars bija nākamais lielais pasākums, kas lika aizdomāties, ka drīz vairs nebūsim klasesbiedri. Bijām nedaudz melanholiski, kad šis vakars pagāja. Atceros, kā mēs it kā atvadījāmies un iekāpām no papīra izgatavotā „laika vilcienā“, un tā tas arī bija. Mēs ar vienu soli teicām ardievas bērnībai un skolai.

Pēdējā mācību gadā visi aktīvi plānojām turpmāko nākotni pēc skolas. Daži no mums brauca uz sagatavošanas kursiem Rīgā, citi kārtoja auto vadītāja tiesības, arī es. Lēnām tikām sagatavoti noslēguma eksāmeniem. Tiku ievēlēta par pirmo skolēnu parlamenta prezidenti, un mēģināju saprast, kas ir mani pienākumi. Tam visam pāri apskaidrība par to, ka kaut kas liels drīz beigsies un vēl lielāks sāksies. Izlaidums bija kā slieksnis starp skolu un jauno dzīvi. Madlienas vidusskolu absolvēju 2000. gadā, biju 26. izlaidums. Mans turpmākais solis bija Latvijas Universitātes Pedagoģijas fakultāte. Konstatēju, ka esmu diezgan labi sagatavota augstskolai, lai arī starp lauku un pilsētas jauniešiem bija jūtama atšķirība uzstāšanās un prezentāciju laikā. Mēs, laucinieki, bijām nedrošāki un kautrīgāki, bet tik un tā varējām labi sevi parādīt.

Man ir liels prieks par to, ka Madlienas vidusskola ir devusi ne tikai zināšanas, bet arī draugus dzīvei. Daudzi no viņiem ir svarīgi joprojām, jo sazināmies, kaut esmu tālu no Latvijas.

Madlienas vidusskolai novēlu zinātkārus un čaklus skolēnus, kuriem ir talanti un katram savi sapņi. Un skolotājus, kuri ar lielu entuziasmu šos talantus un sapņus palīdz skolēnos atklāt, kā arī prot iemācīt zinības gan tālākajai darba dzīvei, gan ikdienai. Un vecākus, kas aktīvi iesaistās bērnu attīstībā un negaida tikai gatavo produktu no skolas.

Iveta Vērpēja-Wichter

Gaišais stars visai dzīvei

Sveika, mana mīļā Madlienas vidusskola! Vai Tu vairs mani atceries? Tā esmu es, Līga Paeglīte. Bija skaista 2009. gada vasara, kad es pēdējo reizi gāju pa skolas gaiteņiem kā skolniece. Esmu visu bērnību pavadījusi Madlienā, skola man bija kā sapnis, kuru, mazam bērnam esot, gribējās piepildīt. Jau pirmos soļus sperot bērnudārzā „Taurenītis”, zināju, ka jāmācās ir apzinīgi, lai mamma mani aizvestu pēc tam uz „lielo” skolu, tur, kur mācījās māsīca Ivita Grinberga, kura man bija kā paraugs it visā, ko darīju. Mans lielais piedzīvojums tik tiešām sākās, kad 1997. gada 1. septembrī pirmo reizi mammai pie rokas devos uz Madlienas vidusskolu augstajā kalnā. Atceros vēl joprojām, kā vēroju citus skolēnus kāpjam kalnā, viņi visi izskatījās tik pārliecināti par ceļu, kuru veic. Bet es vēl biju maza knīpa, kura nezināja, ko sagaidīt. Mammas roka manējā, otrā rokā iespiests asteru pušķis, un mazās kājas tikko spēja izceļot līdzi pa skolas gaiteņiem. Todien prātā bija tikai viena doma, vai es atradīšu savu audzinātāju un kāda viņa būs. Man ļoti patika pirmā audzinātāja Anastasija Pužule. Viņa radīja sajūtu, ka mēs, maziņie, esam atnākuši pie mīļas vecmāmiņas, kura visu dienu pavada kopā ar mums. Interese par skolu parādījās uzreiz.

Man ir māsa Rūta, kura uzsāka skolas gaitas 1998. gadā, mana jaunākā māsīca Santa Fokina arī mācījās šeit. Tā mēs visas bijām līdzās šos gadus, bet jāsaka, ka skolas telpās nemē-

Gaišais stars visai dzīvei

dzām īpaši komunicēt, pietika laika jau ārpus skolas, lai viena otrai apniktu. Vasaras brīvlaikā gan vai katru dienu aizvadījām, pastaigājoties pa skolas parku. Laikam mums vasarā arī pietrūka mācību.

Atminos, ka jau 2. klasē kā no zila gaisa parādījās pirmās simpātijas izpausmes no puišu puses. Smieklīgi, jo es vēl pat nesapratu, kas tas ir. Tam puisēnam (lai vārds paliek neatklāts) gan nācās par mīlestības izrādīšanu un uzmanības pievēršanu ar kokos izmētātām magnetofona kasešu lentām skolas priekšā doties uz direktora kabinetu. Jau no pašām agrākajām skolas gaitām mūsu klase nekad tā īsti nepaspēja pieķerties vienam audzinātājam, jo sanāca, ka mums gandrīz katru gadu bija cita audzinātāja. Tas bija tikai par labu, jo iemācījāmies saprasties ar dažādiem skolotājiem.

Skolā nekad nebija garlaicīgi. Jūs teiksiet – nu jā, visu laiku tie mājas darbi, un līdz vēlām dienas beigām jāsēž solā... Nē, man bija interesanti tāpat vien. Pat bez mācībām biju gatava celties no rītiem, lai ierastos skolā agri, agri pirms stundu sākuma. Mācību iestādei piemita tā īpašā aura, kad puse klases biedru sanāca pirms stundām, lai pasēdētu kopā pie skolas zvana pogas, lai vai nu pārrunātu iepriekšējās dienas piedzīvojumus, pastāstītu cits citam jaunumus, kādi pasaulē notikuši, vai arī.... Jā, galvenokārt, lai norakstītu uzdotos mājas darbus no skolas gudriniekiem. Apbrīnojami, kā mums tas vienmēr izdevās, zinot, ka skolas zvana poga bija tieši pie direktores kabineta durvīm. Nu labi, bija arī gadījumi, kad visi kopā pildījām algebru un ģeometriju, jo matemātikas skolotāja nekādus plaģitātus nepieņēma, tāpēc uzreiz atzināmies, ka pildījām kolektīvi.

Bez sēdēšanas no rītiem pie mājas darbu norakstīšanas/pildīšanas bija daudz vēl citu lietu, ko darīt. Dziedāju skolas korī, ansamblī, apmeklēju volejbola treniņus, tautas dejas, mācījos Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolā, vēlāk arī apguvu mūsdienu dejas un darbojos teātra pulciņā. To uzskaitot, man metas raibs gar acīm – kā es to visu paspēju? Vidusskolas gados biju arī skolēnu pašpārvaldē. Atmiņā palikuši daudzi skolotāji. Mana mūza bija Elita Atslēdziņa. Likās, ka viņa tikpat kā dzīvo skolā, jo zināja visu un par visu, kas notiek, it kā viņa būtu skolas Google vietne. Ārpusklases darbā E. Atslēdziņa metās iekšā ar tādu entuziasmu un aizrautību, ka daļa no tā pielipa arī man. Pateicoties viņas labajam piemēram pasākumu organizēšanā, arī manī radās interese par pasākumu rīkošanu, un daudz vienkāršāk bija izvēlēties profesiju. Ar skolotāju bija viegli kontaktēties, lai gan bija arī daži, kuri baidījās no viņas „dabūt sutu".

Vidusskolas laiks bija pats interesantākais. Tad arī vairs nebija tik daudz prāta, lai mācītos, kā veidot attiecības un reizēm arī tās skaidrot ar līdzcilvēkiem. Te var pieskaitīt „pirmo mīlestību vēl skolas solā", kad paslepus pēc stundām tika organizēta tikšanās 3. stāva foajē ar kādu puisi... Šis laiks man palicis atmiņā kā plaukstošs, ar daudzām emocijām un lielu skriešanu pēc panākumiem, kad gribējās sasniegt visu. Mācību ziņā nekas īpaši nemainījās tiem, kas visus skolas gadus bija izcilnieki, bet vairāk parādījās kavējumu, jo interesēja arī lietas ārpus skolas. Un te nu sākās arī nelieli nedarbi. Bija gadījumi, kad nācās „piesegt" klasesbiedrus, kuri mēdza aizgulēties un ierasties skolā nedaudz vēlāk uz pirmo stundu. Tad skolotājas izvilināšana no klases, lai paspētu norakstīt uzdotos mājas darbus. Elementārs paņēmiens: atnākt uz stundu ar nokavēšanos, atvainoties, līdz zemei klanoties, ka tā vairs nedarīs, un pateikt skolotājai, ka viņu kāds pasaucis uz skolotāju istabu. Pa to laiku, kamēr pedagogs aiziet, tiek trenēta atrakstīšana augstā līmenī. Nu, trenējāmies augstskolai. Tad daudzi iemācījās rakstīt ne vien ātri, bet arī salasāmi, jo, kā zināms, tad skolotāja ķēpas burtnīcā nepieņemtu. Jūs domājat, ka mūsu valdība sola zilus brīnumus, tad jums jādzird, ko sola skolēni dienā, kad izliek atzīmes un draud palikšana uz otru gadu. Pat līdz tam, ka apsolās skolotājai izravēt dārzu. Esam arī kāpuši pa logu iekšā, lai paskatītos, kādi ir kontroldarba rezultāti, vai lai „iemestu aci" gaidāmajā kontroldarbā. Tajā laikā mobilās ierīces vēl tikai kļuva populāras, bet ne tik augstā līmenī kā šobrīd, mums nebija iespēja fotografēt un pārsūtīt failus. Tad nācās visu iegaumēt tāpat un atstāstīt klasesbiedriem. Arī simulēšana pirms kontroldarbiem pagadījās. Kad ļoti, ļoti sāp galva, nav taču iespējams padomāt, tāpēc bija kaut kā jāatrod ceļš uz mājām, lai izvairītos no pārbaudījuma.

Skola deva tik daudz iespēju katram izpausties veidos, kādi vislabāk patika, ja vien bija vēlme. Dejas, sports, aktiermāksla, socializēšanās un plānošana. Pat ja patika matemātika un vispār kāds mācību priekšmets bija īpaši tuvs, tad varēja gatavoties olimpiādēm, nevienam nebija aizliegts papildus izglītoties, ja vien bija aizrautība. Atceros, ka gadu pēc gada piedalījos matemātikas, bioloģijas, mājturības, latviešu valodas olimpiādēs. Bija arī labi rezultāti, atzinības, bet vairāk par visu novērtēju jau tad iegūtās zināšanas.

Ziniet, kas ir brīnums? Skolotāja Aina Šrādere. Mēs bijām viņas audzināmā klase vidusskolas laikā. Un mums ļoti paveicās absolvēt klasi viņas gādībā. Sākumā bijām nobijušies, kad uzzinājām, ka mūsu audzinātāja būs tieši viņa. Šķita, ka nu ar mums būs cauri, jo iepriekš par viņu vecāko klašu skolēni stāstīja, ka esot ļoti stingra, bet patiesībā nemaz tā nebija, taču dabūjām arī pāris reizes no viņas trūkties. Audzinātājai neviens nerunāja pretī, visiem bija liela cieņa pret šo cilvēku. Mūs fascinēja skolotājas sakārtotība darba procesā, viņai bija savi likumi, sava kārtība, kuru ievēroja un kura ar laiku pielipa arī mums. A. Šrādere ir skolotāja, kura jebkuram spēj iemācīt, kā aprēķināt cilindra tilpumu. Nav neviena, kurš viņas mācīto nesaprastu. Atceros, ka tad, kad mēs tomēr viņu nokaitinājām, skolotāja lietoja savu īpašo frāzi „kaut kas traks". Viens no klasesbiedriem pat bija ierīkojis uz kādas klades aizmugurējā vāka vietu, kur ar ķeksīšiem atzīmēja katru reizi, kad skolotāja teica „kaut kas traks". Nu un jūs varat iedomāties – jo vairāk mēs viņu kaitinājām, jo vairāk ķeksīšu pildījās. Šis teiciens pārspēja visu. Vēl viens teiciens, kas palicis atmiņā, ir, ko lietoja skolotāja Elita Atslēdziņa. Bieži vien, ienākot uz stundu klasē, viņa teica: „Nu tad vienvārd' sakot..." Un ticiet man, ja stunda sākās ar šo frāzi, tad tā bija gara. Pats garākais vienvārds pasaulē. Tagad, pēc gadiem, patīkami atcerēties.

Gaišais stars visai dzīvei

Pēc Madlienas vidusskolas absolvēšanas devos uz Rīgu, kur iestājos Latvijas Kultūras koledžā un mācījos pasākumu režiju. Vēlāk turpināju izglītoties Alberta koledžā, kur apguvu pasākumu organizēšanu un vadīšanu. Tas arī bija interesants laiks, jo piedalījos dažādos pasākumos, kuri krietni atšķīrās no pierastajiem skolā. Pašreiz izvēlētajā profesijā nestrādāju, jo audzinu meitiņu Rebeku. Kā jau saka: tiem, kas visu dzīvi skrien, arī kādreiz jāatpūšas. Un kāpēc gan ne šādā skaistā atpūtā.

Mana skola, tā, kas augstajā kalnā stāv, Tu viena tik svarīga daļiņa no manas dzīves, Tu mana bērnība un pirmie jaunības gadi! Tu man esi devusi visai dzīvei līdz gaišu staru. Novēlu Madlienas vidusskolai turpināt stipri iesakņotai stāvēt kalnā, lai kādas vētras plosītu, lai kādi laiki nāktu. Lai nepazūd šis īpašais skolas gars, kas piestāv un piemīt tikai Madlienas vidusskolai! Lai katrs, kurš vada skolā pēdējo gadu, vēlas atgriezties atkal un atkal! Lai visi, kas strādā skolā, ir stipri un laimīgi cilvēki! Mana Madlienas vidusskola! Daudz laimes dzimšanas dienā!

Līga Paeglīte

Rudens tirgus lustes „Taurenītī”

Neskatoties uz to, ka vasara nebija tik silta un saulaina, rudens atnācis ar bagātīgām dabas veltēm. Miķeļdiena jau ir pagājusi, visa raža novākta un sanesta pagrabos. Daudz kas noderēs, garo ziemu dzīvojot, bet daļu ražas var pārdot tirgū, tāpēc Tirgus Saimniece (Vija Celma) aicināja visus uz rudens tirgu.

Nav vēl gaisma uzaususi,
Kad uz Sprunguļmuižas pusi
Tirdzinieki pilnā sparā
Tirgū sanāk jautrā barā.

Pirmais ar tirgus preci un čaklajām bitītēm no „Zvaniņa” grupas ieradās Lācis (Daiga Ozola). Viņš atnesa medu, kuru bija dabūjis ar lielām grūtībām, jo bitītes to ļoti sargāja. Bet, neskatoties uz to, viņi kļuva labi draugi rotaļā „Lācīt’s kāpa ozolā”.

Nākamais uz tirgu atnāca Ezis (Sarmīte Ozoliņa), līdzi ņemot ābolīšus no „Pienenītes” grupas. Tie mūs priecēja ar jautru dziesmiņu par āboliem.

Kaziņa (Inga Lazdiņa) uz tirgu ieradās ar visvisādām veselīgām lietām no „Pīpenītes” grupas. Tur varēja ieraudzīt dažādus dārzeņus – burkānus, kāpostus, sīpolus un kartupeļus. Visi dārzeņi metās jautrā dejā un skandēja latviešu tautasdziesmas par rudeni.

Dārzā ir bijusi laba raža. Bet mežā? Vai mežā arī ir kas izaudzis?

Tirgū parādījās arī Vāverīte (Rudīte Struka) ar „Saulespuķes” grupas beciņām, gailenītēm un bērzlapītēm, dziedot jautro dziesmu „Rudentiņš, nebēdnis”.

Tirgus Saimniece priecājās par preču dažādību, bet tad atcerējās, ka nav paspējusi izcept pīrāgus. Te palīgā piesteidzās Pele (Zane Kalniņa) ar mazajiem „Vizbulītes” grupas pelēniem, dziedot dziesmiņu „Cepam, cepam pīrādziņus”. Beidzot varēja sākties lielā tirgošanās! Katra grupiņa „iegādājās” garšīgus augļus, dārzeņus un ogas. Par tirdzinieku labsajūtu ar muzikālajiem priekšnesumiem parūpējās mūzikas skolotāja Ilva Kaulača.

Paldies vecākiem par sarūpētajiem krāsainajiem tērpiem un tirgus cienastu, kā arī par piedalīšanos rudens izstādē „Rudentiņš – bagāts vīrs”.

VPII „Taurenītis” logopēde
Vija Celma

Makšķernieku vasaras sezona

Visu dienu nīcis Toms,
Te nu ir tā lielais loms!
Zivju mazulis tik jauns,
Ka pat kaķim ēst to kauns.

Tā par makšķerniekiem mēdz pasmaidīt tie, kuri paši ar šo patīkamo aktīvās atpūtas veidu nenodarbojas, bet kā ir patiesībā? Sniegšu nelielu atskatu uz guvumu makšķernieku gaitās šī gada vasaras sezonā.

Jāsāk ar to, ka vasara ar savām laika apstākļu kaprīzēm pamatīgi izmainīja zivju aktivitāti upēs un ezeros. Vairākām zivju sugām – līdakām, asariem, līņiem, karūsām – ierastie aktīvās copes periodi izpalika vai bija ļoti īslaicīgi. Šādu zivju rīcību veicināja biežās ūdens līmeņa svārstības upēs un ezeros. Tāpat tika ievērojami traucēti arī nārstošanas apstākļi pavasarī līdakām, vasarā līņiem un citām zivju sugām. Bet tomēr – iekrāsot visu vasaras copes sezonu vienīgi melnās krāsās nebūtu korekti. Prasme pielāgoties situācijai, kādu copmaņiem radīja dabas kaprīzes, centība un jaunu paņēmienu un copes vietu meklējumi ne vienam vien mūsu pagasta makšķerniekam deva pietiekami labus rezultātus.

Šajā sezonā pagasta aktīvākie makšķernieki nosacīti sadalījās it kā trijās grupās. Viena grupa priekšroku deva copei jūrā Kurzemes piekrastē, cerot uz jūras zivju atsaucību, dažkārt arī to gūstot. Te jāmin R. Bogdanovs, G. Leitāns, V. Pjatuņins, G. Mucenieks un citi. Otrā grupa sezonas laikā daudzkārt veiksmi meklēja Piebalgas un Vidzemes centrālās augstienes ezeros, Daugavā. Šajos ūdens baseinos labus lomus guva M. Virsnītis, R. Līdaks, I. Šrāders, R. Drēviņš. Īpaši vēlos atzīmēt Māra Virsnīša guvumu. Šajā sezonā viņš laboja pagasta makšķernieku noķerto zivju rekordu asariem – 1,260 kg un samiem – 8,050 kg. Abi sasniegumi gūti Ineša ezerā. Zināms pārsteigums- Ineša ezerā noķertais sams. Piezīmēšu, ka Māris ir rekordists arī noķerot zandartu, raudu, salatu un vimbu sugām.

Un trešā grupa – veterāni. Viņu copes vietas ir tuvākās apkārtnes ezeri- Plaudis, Pečora ezers, Plāteres ezeriņš. Arī šajos ezeros reizēm gadās gūt itin atzīstamu lomu. Te aktīvi darbojas Jānis Sausiņš, Broņislavs Zukulis, Pēteris Kļaviņš, Ģirts Bergmanis- Behmanis un vēl citi jaunākās paaudzes copmaņi.

Ezeriņa galvenais pievilkšanas spēks – iespēja tikt pie tīņu loma, šogad tā īstenojās daļēji, neilgā pēcnārsta periodā.

Informācijas noslēgumā vēlos teikt- neticiet tiem, kas saka: „Vienā galā tārps, otrā muļķis." Makšķerēšana bija, ir un būs viena varen gruntīga lieta.

Veiksmi vēlot – Andris Šrāders (veterānu grupa)

Pagastu centru attīstībai priekšlikumus izstrādās RTU studenti

Š.g. 25.oktobrī Ogres novada pašvaldības domes vadība un speciālisti tikās ar Rīgas Tehniskās universitātes (RTU) pārstāvjiem, lai apspriestu pašvaldības un augstskolas sadarbību infrastruktūras uzlabošanā Suntažos un Madlienā.

No RTU puses tikšanās piedalījās Arhitektūras fakultātes dekāns Uģis Bratuškins, Būvniecības inženierzinātņu fakultātes dekāns, profesors Juris Smirnovs, Biznesa attīstības un investīciju departamenta direktors Antons Kiščenko un Biznesa attīstības un investīciju departamenta projektu vadītājs Jānis Ēriks Niedrītis. Savukārt novada pašvaldību pārstāvēja domes priekšsēdētājs Egils Helmanis, priekšsēdētāja vietnieks Gints Sīviņš, Tautsaimniecības komitejas priekšsēdētājs Juris Laizāns, ainavu arhitekte Senija Proose, Infrastruktūras veicināšanas nodaļas telpiskā plānotāja, lauku infrastruktūras speciāliste Linda Danenfelde un pašvaldības aģentūras "Ogres namsaimnieks" Ceļu un pilsētvides nodaļas vadītājs Pēteris Bužers. Sarunās piedalījās arī Suntažu pagasta pārvaldes vadītājs Valdis Ancāns un Madlienas pagasta pārvaldes vadītājs Ojārs Atslēdziņš.

Ogres novada pašvaldība sadarbību ar RTU uzsāka 2015. gada maijā, kad tika noslēgts sadarbības līgums. Pašvaldība ar RTU vadības atbalstu jau ir iesaistījusi šīs augstskolas Arhitektūras un pilsētbūvniecības arhitektu profesionālo studiju studentus priekšlikumu izstrādē vairāku nozīmīgu Ogres pilsētas objektu attīstībai, tostarp Ogres pilsētas centra pilsētvides ainavas, autotransporta un gājēju tuneļu

izbūves un vēl citu objektu attīstības koncepcijas izstrādē.

Iesaistot RTU mācībspēkus un studentus, šobrīd ir aktualizēta infrastruktūras attīstības koncepcijas izstrāde divu novada pagastu centriem – Suntažiem un Madlienai.

Suntažu pagasta centrā ir nepieciešams būtiski uzlabot satiksmes infrastruktūru un satiksmes organizāciju. Vietu, kur pagasta centrā kopā saiet četri valsts autoceļi, šobrīd nevar nosaukt ne par krustojumu, ne par satiksmes rotācijas apli, taču šo vietu var droši saukt par visiem satiksmes dalībniekiem – auto un citu spēkratu vadītājiem, gājējiem, velosipēdistiem – nepārskatāmu, nedrošu un pat bīstamu. Ogres novada pašvaldības domes priekšsēdētājs Egils Helmanis norāda, ka ir steidzami jārīkojas, lai situāciju novada lielākā pagasta centrā mainītu, ierīkojot satiksmes rotācijas apli un atbilstošu infrastruktūru gājējiem. "Satiksme Suntažos mazāka nekļūs. Pēc Kangaru ceļa pārbūves tā ievērojami palielināsies. Mums ir jāatrod labākais risinājums satiksmes organizācijai šajā vietā, lai ikviens varētu justos droši – skolēni ceļā uz skolu un no skolas uz mājām, veikalu, iestāžu apmeklētāji, autobusu pasažieri, pieturā gaidot autobusu pienākam vai no autobusa izkāpjot; lai autovadītājiem būtu labi pārskatāms katrs ceļa pagrieziens, katra ceļa zīme. RTU mācībspēki, profesionāļi telpiskās plānošanas un satiksmes organizēšanas jomā, kopā ar saviem studentiem varētu sniegt savu redzējumu, kā pagasta centru sakārtot," atklāj E. Helmanis. Ar gatavu koncepciju pašvaldība tad vērstos Satiksmes ministrijā, jo šie ceļi ir valsts īpašums, lai to realizētu.

Paralēli satiksmes kustības organizācijai atbilstošas infrastruktūras izveidei Suntažu pagasta centrā tiktu ierīkoti arī sadzīves infrastruktūras objekti, piemēram, tirgus laukums (pašreiz tirgošanās notiek pilnīgi nepiemērotā, no satiksmes drošības viedokļa pat bīstamā vietā).

Pašvaldības speciālisti tuvākajā laikā sagatavos nepieciešamo informāciju, kas RTU nepieciešama koncepcijas izstrādes uzsākšanai, lai jau nākamā gada pavasarī būtu skaidra Suntažu pagasta centra attīstības vīzija.

Saistībā ar Madlienas pagastu pašvaldība vēlas no RTU sagaidīt priekšlikumus plašākā apjomā – gan par transporta infrastruktūras funkcionālo sasaisti starp esošajiem tūrisma apskates objektiem, pašvaldības iestādēm, dzīvojamajām mājām, gan par kultūras un izglītības iestāžu dzīves telpas attīstību, gan par ekonomiskās attīstības iespējām, gan tūrisma pakalpojuma virzieniem. Arī par Madlienas pagastmājas turpmāko izmantošanu un tās vietu Madlienas ciema telpiskajā vidē. "Mums ir vajadzīgas idejas, ko darīt, vajadzīgs arī skats no malas. Arī studentu – jaunu cilvēku – redzējums, jo jauniešiem ir cits skatījums uz dzīvi un lietām, cits domu lidojums, un mēs gribam zināt jauniešu viedokli, viņu vīziju konkrētas apdzīvotas vietas attīstībai," atzīst Ogres novada pašvaldības domes priekšsēdētāja vietnieks Gints Sīviņš.

Tikšanās noslēgumā pašvaldības vadība, Madlienas pagasta pārvaldes vadītājs Ojārs Atslēdziņš un RTU pārstāvji vienojās, ka studentu viedokļu izzināšanai, ko varētu izmantot Madlienas centra attīstības vīzijas izstrādei, nākamajā vasarā Madlienā studentiem tiks rīkots plenērs, lai konkrētā vidē taptu priekšlikumi Madlienas centra telpiskajai attīstības plānošanai un iedzīvināšanai.

Pašvaldība aicina Suntažu un Madlienas pagasta iedzīvotājus sniegt savus priekšlikumus par pagastu attīstību sava pagasta pārvaldes vadītājam vai Ogres novada pašvaldības centrālās administrācijas speciālistiem – ainavu arhitektei Senijai Proosei (e-pasts senija.proose@ogresnovads.lv, tālr. 65068763) vai telpiskajai plānotājai un lauku infrastruktūras speciālistei Lindai Danenfeldei (e-pasts linda.danefelde@ogresnovads.lv, tālr. 65020912).

Avots: ogresnovads.lv

Aelita Lazdiņa saņem balvu „Gada Skolotājs 2017”

Lai izteiktu atzinību un apbalvotu Ogres novada pedagogus par inovatīvu mācību metožu ieviešanu un praktizēšanu, 27. oktobrī Ogres novada kultūras centrā notika svinīgs pasākums, kurā pedagogi saņēma balvu „Gada Skolotājs 2017”. Sarīkojumā pedagogus sveica Ogres novada pašvaldības domes priekšsēdētājs Egils Helmanis un priekšsēdētāja vietnieks Gints Sīviņš. Svinīgo ceremoniju vadīja aktieris Rihards Lepers, kurš pēc balvu saņemšanas pedagogus priecēja ar muzikāliem priekšnesumiem.

Ogres novada pašvaldība jau trešo gadu piešķir balvu „Gada Skolotājs”, un jau trešo gadu tā nonāk mūsu pirmsskolas iestādē „Taurenītis”. Šogad balvai „Gada Skolotājs” tika izvirzīti 29 pedagogi. Nominācijā „Par inovācijām izglītības procesā vispārējās pirmsskolas izglītības iestādēs” tika pieteikti 8 pretendenti no 6 izglītības iestādēm. Mums patiess prieks, jo balvu saņēma VPII „Taurenītis” sporta skolotāja Aelita Lazdiņa.

Aelita mūsu bērnudārzā strādā jau 22 gadus, bet par skolotāju – 14 gadus, no tiem četrus par sporta skolotāju. Pedagoga darbs viņai ir sirdslieta. Tajā Aelita vienmēr atrod ko jaunu un radošu. Aktīvi organizē dažādus sportiskus svētkus un pasākumus gan pie mums bērnudārzā, gan pagastā, iesaistot ne tikai bērnus, bet arī viņu ģimenes. Ir atvērta visam jaunam, organizē nodarbības tā, lai bērniem būtu interesanti. Rūpējas par sporta inventāra papildināšanu, rakstot projektus un gatavojot dažādus materiālus no otrreizējām izejvielām.

Pirmsskolas „Taurenītis” kolektīvs lepojas ar Aelitas panākumiem, jo reizē tas ir mūsu visu sasniegums. Paldies, Aelita, par tavu darbu!

VPII „Taurenītis” vadītāja
Ingrīda Mārtiņa

Madlienas bibliotēkas ziņas

Latvijā jau septiņpadsmito gadu veiksmīgi darbojas lasīšanas veicināšanas programma „Bērnu, jauniešu un vecāku žūrija”. Tā ir valsts atbalstīta Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu literatūras centra iniciatīva, kurai raksturīgs visplašākais aptvērums, tā darbojas katrā novadā, iesaistot par aktīviem lasītājiem un grāmatu vērtētājiem tūkstošiem bērnu, jauniešu un no 2012. gada – arī pieaugušos.

Madlienas bibliotēka, iesaistoties lasīšanas veicināšanas projektā, saņēma atbalstu no Valsts kultūrkapitāla fonda – 108,00 EUR.

Aicinām iesaistīties aizraujošā lasīšanas piedzīvojumā!

Ko darīt?

Dodies uz bibliotēku!

Vaicā bibliotekāram par Bērnu žūriju!

Apskati plakātu „Lasi un vērtē”!

Izvēlies grāmatu, kas Tev patīk vislabāk!

Izlasi to! Pieraksti, kas Tev patika!

Izlasi sešas grāmatas no plakātā redzamajām!

Aizpildi anketu, ko datorā Tev atvērs bibliotekārs!

Lasīšanas maratonam noslēdzoties, sanāksim kopā Bērnu žūrijas svētkos Madlienas bibliotēkā. Labākos lasītājus sagaida dažādi pārsteigumi.

Jautājums madlieniešiem: „Ko man nozīmē brīva Latvija?”

Brīva Latvija nozīmē visu, jo esmu patiesi patriots. Atceros bērnībā, kad dzīvojām ar ģimeni Vecrīgā, nejauši pieliekamajā starp dažādām mantām atradu Latvijas karogu. Tas bija padomju laiks, un palika ļoti bailīgi. Noliku karogu atpakaļ un nevienam par to, ka esmu to redzējis, neteicu, pat tēvam ne. Visu mūžu sapņoju, kad šo karogu varēs uzvilkt mastā. Sapnis piepildījās – kad Latvija kļuva brīva, tad pats šo karogu izkāru.

Šobrīd man ļoti sāp tas, kas notiek. Kāpēc tie, kas bija uz barikādēm, sargāja, kāpēc tagad nevienu neredz? Kas viņus nostūma malā? Te nu mēs esam. Es arī biju uz barikādēm, saņēmu ordeni kā aizstāvis, sargāju Latvijas Radio durvis. Domāju, ka viss sliktais paies, es tam ticu.

Didzis Cauka

Brīva Latvija nozīmē to, ka varu runāt savā dzimtajā latviešu valodā, nevis kādā citā. Tas man liekas vissvarīgākais. Mana zeme ir brīva. Es varu būt Latvijas patriote, mums ir skaistas tradīcijas, tagad jau gan moderni ir pārņemt citu valstu tradīcijas, piemēram, helovīnus, par kuriem īsti neko nezinām un tie nav mūsu. Labāk tomēr kopt savas īstās latviešu tradīcijas. Valdība, vara, politika man gan nesaistās ar brīvību. Vara nav brīvība. Svarīgi ir ikvienam saprast, ka brīvība nav visatļautība, tā vienmēr uzliek pienākumus.

Dace Iraids

Brīva Latvija ir tur, kur mani bērni jūtas droši. Kad skan himna un paceļ valsts karogu, ir gandarījums, ka mani dēli izņem rokas no kabatām un nostājas miera stājā. Es viņiem to neesmu mācījis, bet esmu ievērojies 1. septembrī vai hokeja spēles sākumā. Tagad jau tāda tendence, ka sešpadsmit un septiņpadsmit gadus veci vīrieši, kuri ir vīrieši, bet nu par vīriešiem viņus diezgan grūti nosaukt, tajā situācijā paceļ alus kausu, cits runā.

Kad mēs mājās sanākam kopā, dēli šad tad gaužas par to, kur viņi dzīvo un cik viņiem grūti klājas, bet tajā pašā laikā tad, kad ir tā simbolika, tad viņi uzvedas tā, tas nozīmē, ka viņi ciena savu valsti un arī nekur projām no šejienes netaisās.

Armands Praličs

Brīva Latvija man nozīmē piedalīties Latvijas Dziesmu un deju svētkos, dejot latviešu horeogrāfu dejas.

Dana Krēsliņa

Brīvā Latvijā varu brīvi domāt un runāt, man nav jābaidās no represijām pret maniem ģimenes locekļiem. Brīva Latvija nozīmē cerību nākotnei, pamatu zem kājām.

Nav jau, protams, viss kārtībā, bet mēs varējām būt Turkmenistānas līmenī. Lai kā šķistu, ka mums ir problēmas, ir jāsaprot, ka mēs šajos 20 gados esam sasnieguši ļoti daudz, lai arī esam starp nabadzīgākajām Eiropas valstīm, bet mēs esam Eiropā. Savukārt citas bijušās Padomju Savienības republikas: Tadžikistāna, Turkmenistāna, Armēnija, Azerbaidžāna… tur ir palikusi diktatūra. Jā, varam čīkstēt, un mums ir iemesls būt apvainotiem, bet, ja mēs neredzēsim to, ko mēs esam sasnieguši, to lielisko, to labo, tad nekam nebūs jēgas. Daudz problēmu ir arī Anglijā, Amerikā un Francijā, jebkurā valstī. Ir iedzīvotāju neapmierinātība, īpaši jau ar politiskajiem notikumiem, bet mums, piemēram, ir bērnu pabalsti, kad bērniņš piedzimst, pusotru gadu, nevienā valstī, cik es zinu, to tik ilgi nedod.

Ir vienkārši jābūt spējai koncentrēties uz labo, kas mums ir, nevis uz slikto. Un tas būtu novēlējums visiem – paskatīties uz to, kas ir labs bijis, ka mums ir labi cilvēki kaimiņos, ka mēs neesam sanīdušies, ka mūs neviens nenodod, kā bija čekas laikos. Mums ir milzīga iespēja būt priecīgiem par sasniegto, bet tas nenozīmē nerūpēties par turpmāku attīstību, par lietu sakārtošanu, pilnveidošanu.

Kristaps Lepsis

Esmu dzīvojis Padomju Savienībā, bijis oktobrēns, pionieris, izbaudījis visus tos „jaukumus” un saprotis, kas ir brīvība, vārda brīvība, kuru tagad jaunie cilvēki nesaprot un nenovērtē.

Esmu izpildījis savu pienākumu pret valsti – nodienējis armijā visgrūtākajā laikā. 1994. gadā mani iesauca Ādažos, tikai pirms trīs mēnešiem krievi bija izgājuši no bāzes, tur bija atstāts liels haoss. Es saprotu un zinu, kas tas ir – ne tikai no nostāstiem un grāmatām. To kontrastu redzēju un izdzīvoju, kas bija pirms tam, kā mainījās un kā ir tagad.

Protams, ka nav nekas ideāli, bet kaut kādas runas, ka viss ir slikti, arī nekādu kritiku neiztur. Ja kāds uzskata, ka tagad ir slikti, lai patin filmu atpakaļ. Veikalos nekā nebija, dibens jāslauka ar cietu avīzīti. Televizoru gribējās nopirkt, bet nevarēja, kaut arī bija nauda. Tas ir labi, ka ir brīva valsts, un tas ir jānovērtē.

Lauris Trencis

Sarežģīts jautājums. Jauki, ka ir brīva Latvija. Labums ir, ka var būt pats sev priekšnieks. Tirgoties gan es padomju laikos nevarētu, tas ir fakts. Ir plusi, lieli plusi. Un tās pašas mašīnas – kādreiz viens sagrabējis žigulītis bija, tagad auto maina kā cimdus.

Ikdienā var dzirdēt – dažs labs čīkst, ka viss slikti. Man viens pazīstams aizbrauca uz Indiju, padzīvoja tur kādu laiku un sacīja: „Jūs nezināt, kas ir Latvja!” Viņš tagad novērtē un apgalvo, ka mūžam nevarētu aizdomāties, padzīvo vienu pusgadu pie indiešiem, kā tur ir… Mēs domājam – mums klājas slikti, bet īstenībā, lai nečīkst. Mums varētu klāties vēl divreiz sliktāk, un tāpat būtu labi, jo ir citi, kas dzīvo vēl nožēlojamāk.

Raimonds Kvants

Brīva Latvija – skaidras debesis bez kara. Zaļā zona apkārt un smaidoši cilvēki. Gribētos, lai cilvēkiem labi klātos savā dzimtenē, savā brīvajā Latvijā, lai viņi justos droši un vajadzīgi.

Es politikā neiedziļinos, bet domāju, ka cilvēku finansiālais līmenis nav cēlies. Cilvēki ir iegrimuši darbā, skaita katrs savu kapeiku. Gribētos, lai tā materiālā puse būtu labāka. Neattīstās viss tā, kā vajadzētu. Cik gadu jau pagājis, bet mēs nevaram izlīst no bedres ārā, visu laiku maļamies un netiekam ārā. Domāju, ka būtu ar darbiem jāpierāda, ka mēs šajā brīvajā Latvijā ar visiem spēkiem cenšamies, lai mūsu valsts būtu bagāta, lai būtu ekonomika attīstīta, nevis tikai rūpnīcas likvidētu. Kas tagad ir? Čušš. Pietrūkst lielas izaugsmes, tās pietrūkst.

Sarmīte Āboliņa

Brīva Latvija – tā ir vārda brīvība, demokrātija (pēdiņās). Vairāk jau nozīmē – nav jābaidās runāt. Padomju laikos runāju un dabūju arī pa ribām pāris reizes KGB pagrabos. Tur tā atšķirība. Labi ir tas, ka cilvēks var izpausties, kā grib un ko grib, nav apspiešanas. Bet tas arī viss. Tas, ka labāk dzīvojam… nu jā, veikalā jau ir viss, bet, lai to nopirktu, vajag būt darbam. Padomju laikos nedrīkstēja ilgāk par diviem mēneši būt bez darba, tad pat pants bija par to, ja tu nestrādāji. Darbs bija, tikai veikalos nekā nebija. Atkal slikti!

Vēl brīva Latvija asociējas ar to, ka ir daudz citu problēmu. Tagad viss tik dārgs, kādreiz – apkure par velti, dzīvesvieta par velti, ja tā skatāmies, tad brīvā Latvijā grūtāk dzīvot un nevienlīdzība ir lielāka. Vienīgais lielais pluss ir vārda brīvība, bet arī līdz noteiktai robežai.

Uģis Salenieks

Man brīva Latvija nozīmē visu manu dzīvi, kuru atceros. Par savu, ģimenes un dzimtenes brīvību esmu gatava cīnīties un to aizsargāt. Gods kalpot Latvijai.

Dace Cinīte

Materiālu sagatavoja Mareks Liepa

KULTŪRAS NOTIKUMI MADLIENĀ

11. NOVEMBRĪ PLKST. 14.00
MADLIENAS KULTŪRAS NAMĀ
SENIORU VOKĀLA ANSAMBĻA „TIK UN TĀ"
20 GADU JUBILEJAS KONCERTS
„MUMS VAJAG TO GAISMU, KO DZIESMA DOD"

Koncerta viesi:
Vokālais ansamblis „Dzīle" (Saulkrasti, vad. Jānis Lucāns)
Senioru vokālais ansamblis „Gaujmalas lakstīgalas" (Ādaži, vad. Elžbeta Bukovska)
Senioru ansamblis „Pīlādzītis" (Jaunpils, vad. Agrita Aleksejenoka)
Jauktais ansamblis „Mirklis" (Ķeipene, vad. Andris Upenieks)
Sieviešu vokālais ansamblis „Svīre" (Suntaži, vad. Inita Andževa)
Sieviešu vokālais ansamblis „Selga" un tradīciju ansamblis „Liedags" (Lapmežciems, vad. Māra Gulbe)
Sieviešu vokālais ansamblis „Sonore" (Ķeipene, vad. Sanita Vītuma)
Senioru vokālais ansamblis „Saulgrieži" (Ikšķile, vad. Jānis Rijnieks)

Aicinām ikvienu klausītāju svinēt un baudīt senioru vokālā ansambļa un draugu koncertu. **Ieeja bez maksas**

11. NOVEMBRĪ MADLIENĀ PIE PAGASTMĀJAS
LĀČPLĒŠU DIENAI VELTĪTS PASĀKUMS „MADLIENAS GAISMAS SKRĒJIENS"

16.30 – Reģistrēšanās Gaismas skrējienam pie pagastmājas
17.00 – Svinīga svētku uzruna
* Jauktā kora „Madliena" un pūtēju orķestra „Madliena" sveiciens svētkos un sadziedāšanās
*Iesildīšanās
*Skrējiena starts
FINIŠĀ – labāko skrējēju apbalvošana, karsta tēja un grauzdiņi

Aicinām ikvienu pievienoties svētku pasākumam, līdzi ņemot svecīti, lai kopīgi izgaismotu pagasta centru.

17. NOVEMBRĪ VALSTS SVĒTKI MADLIENĀ
13.00 – Piemiņas brīdis kapu kalniņā
18.30 – Madlienas kultūras nama Lielajā zālē
Madlienas pagasta ilggadējo darbinieku godināšana
20.00 – Madlienas Kultūras un jaunrades centra „Odivi" zālē
svētku koncerts

VIDZEMES KAMERORĶESTRIS AR KONCERTA CIKLU „VĒRTĪBAS NEZŪD...", diriģents Andris Veismanis

Vidzemes sirdī, Cēsīs, dzīvo un strādā komponists Andris Riekstiņš, kurš ir sarakstījis ļoti daudz skaistu klasiskās mūzikas skaņdarbu, tai skaitā tieši kamerorķestrim. Andris Riekstiņš ir ļoti atraktīvs vijolnieks, spēlējis kopā ar Vidzemes kamerorķestri, kā arī atsevišķos koncertos izpildījis diriģenta pienākumus, lai iepazīstinātu ar viņa skaņdarbiem plašāku publiku, aptverot pēc iespējas lielāku Vidzemes pilsētiņu un to iedzīvotāju skaitu.

Koncertu ciklam ar nolūku esam izvēlējušies Vidzemes mazpilsētas, jo tieši tur tiek mazāk organizēti pasākumi ar profesionālu kolektīvu uzstāšanos. Mūsu vēlēšanās ir profesionālu klasisko mūziku aizvest pēc iespējas tuvāk klausītājam.

Vidzemes kamerorķestris ir vienīgais profesionālais Vidzemes mūziķu kolektīvs, kura viens no būtiskiem darbības mērķiem ir aizsniegt pēc iespējas vairāk Latvijas novadu mazpilsētu, iesaistot savos koncertos vietējo mūzikas skolu audzēkņus. Šajā reizē kopā ar orķestri spēles Kārļa Kažociņa Madlienas mūzikas un mākslas skolas 3. vijoles klases audzēkne Terēza Elza Rone, pedagogs Rūdolfs Bahmanis.

22.00 – Madlienas kultūras nama Lielajā zālē **SVĒTKU BALLE** kopā ar **EDGARU LINDI**. **Ieeja bez maksas**

18. NOVEMBRĪ 16.00
MADLIENAS KULTŪRAS UN JAUNRADES CENTRĀ „ODIVI"
ASKOLDA SAULĪŠA DOKUMENTĀLĀ FILMA "ASTOŅAS ZVAIGZNES"

Filma par latviešu nācijas pašapzināšanās procesa spilgtāko un traģiskāko parādību – latviešu strēlniekiem.
Ieeja bez maksas

Pasākumi Madlienas vidusskolā

10. novembris	*Plkst. 9.45 lāpu gājiens uz pieminekli, piemiņas brīdis Brīvības cīņas kritušajiem karavīriem*
10. novembris	*„Spēka diena" 1.–12. klašu skolēniem*
13.–17. novembris	*„Dāvanas manai Latvijai" – konkurss 1.–4. klašu skolēniem*
13.–17. novembris	*Patriotisko nozīmju izgatavošana. Nodarbības 8.–9. klašu skolēniem*
17. novembris	*Plkst. 13.00 valsts svētku pasākums skolas aktu zālē*
1.–8. decembris	*„Netradicionāls Adventes vainags" – konkurss 1.–12. klašu skolēniem*
4.– 8. decembris	*„Ceļā uz Ziemassvētkiem" – radošās darbnīcas 1.–4. klašu skolēniem*
7. decembris	*Skatuves runas konkurss latviešu valodā 1.–12. klašu skolēniem*

Madlienas vidusskolas vēstures grāmatu
„Mana Madlienas vidusskola"

var iegādāties Madlienas vidusskolā par Ogres novada pašvaldības apstiprināto grāmatas pašizmaksas cenu **13,77 EUR** laikā no plkst. **8.00 līdz 15.00.**

Tālr. informācijai: 65039158

Madlienas pagasta pārvaldes informatīvais izdevums. Tirāža 300 eks. Iespiesta SIA "Tipogrāfija Ogrē".
Iznāk katra mēneša pirmajā nedēļā. Materiāli nākamajam numuram iesniedzami līdz katra mēneša 27. datumam.
Atbildīgais par izdevumu-Mareks Liepa, tekstu korektore-Zinta Saulīte. e-pasts: manamadliena@inbox.lv
Informatīvais izdevums pieejams internetā: http://www.slide.lv/mana-madliena
Adrese: Madlienas pagasta pārvalde. Tālruņi: 65039085, 65039185.
Par publicētajiem faktiem un uzskatiem atbild raksta autors.